

Arrest

nr. 126 089 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. STRUBBE, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kirgiztaanse nationaliteit te zijn, legt op 26 maart 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af met een Belgisch onderdaan.

Op 26 maart 2013 dient de verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

Op 23 september 2013, met kennisgeving op 24 oktober 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op 17 december 2013, die luidt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.03.2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, 'Oor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- twee verklaringen op eer door een derde mbt de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter¹ an de aangehaalde relatie van tenminste twee jaar voorafgaande aan de aanvraag.

- foto's: deze foto's zijn enerzijds ongedateerd, anderzijds is de datum onleesbaar. Aangezien er niet met zekerheid kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- mailverkeer (oktober 2011, maart 2012, oktober 2013): aangezien deze mails zijn geschreven in het Russisch, kan onze dienst niet beoordelen waarover deze mails handelen. Bovendien zijn deze berichten te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, ze tonen niet aan dat betrokkenen elkaar ten minste 2 jaar voor de aanvraag kennen.

Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene (cfr. zijn persoonlijke verklaringen tegenover de Belgische asiendiensten dd. 13.05.2011) dat hij in mei 2011 nog vrijgezel was.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3' van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (. . .) '.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches waaruit blijkt dat zij gedurende de periode eind november 2012 - mei 2013 tewerkgesteld was via interim arbeid

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om

het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. "

2. Over de kosten

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep tot nietigverklaring

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker aan:

“Eerste middel

Schending materiële motiveringsplicht

Schending artikel 40ter, lid 2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van het redelijkheidsbeginsel

11.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat de echtgenoot niet in het bezit zou zijn van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' en omdat zij niet kunnen aantonen dat zij elkaar reeds twee jaar kennen voor deze aanvraag.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt:

"De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- twee verklaringen op eer door een derde mbt de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie van tenminste twee jaar voorafgaande aan de aanvraag.

- foto's: deze foto's zijn enerzijds ongedateerd, anderzijds is de datum onleesbaar, Aangezien er niet met zekerheid kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- mailverkeer (oktober 2011, maart 2012, oktober 2013): aangezien deze mails zijn geschreven in het Russisch, kan onze dienst niet beoordelen waarover deze mails handelen. Bovendien zijn deze berichten te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie

tussen betrokkenen. Immers, ze tonen niet aan dat betrokkenen elkaar ten minste 2 jaar voor de aanvraag kennen.

Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene (cfr. zijn persoonlijke verklaringen tegenover de Belgische asiendiensten dd. 13. 05. 2011) dat hij in mei 2011 nog vrijgezel was.

Artikel 40ter van de wet van 15. 12. 1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (..)

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches waaruit blijkt dat zij gedurende de periode eind november 2012- mei 2013 tewerkgesteld was via interim-arbeid

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15. 12. 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

11.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.1.3. Vooreerst zouden verzoekende partijen niet kunnen aantonen dat zij elkaar reeds twee jaar kennen, minstens elkaar drie keer ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Verzoekende partij heeft nochtans wel de moeite gedaan om dit te bewijzen. Echter al de neergelegde documenten worden naast de verwerende partij neergelegd als onvoldoende.

Het is immers niet evident tastbaar bewijs neer te leggen om aan te tonen dat je iemand reeds twee jaar kent. Verzoekende partij heeft getracht dit te doen door foto's, mailverkeer en verklaringen van kennissen, maar deze worden niet aanvaard door de verwerende partij.

Verzoekende partij betreurt dit dan ook ten zeerste en kan enkel maar stellen dat zij haar vriendin wel degelijk twee jaar kent.

11.1.4. Verder meent verzoekende partij dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, met artikel 40ter, tweede lid en met artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De te vervoegen partner in België zou niet aangetoond hebben dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Er werden loonfiches neergelegd van interimarbeid, maar dit inkomen zou niet regelmatig genoeg zijn.

De te vervoegen partner is op heden de trotse bezitster van een vast contract waardoor zij thans wel over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het spreekt dan ook voor zich dat verzoekende partij een nieuwe aanvraag zal indienen tot verblijf op basis van hun samenwonen.

11.1.5. Bovendien hoeven 'onvoldoende bestaansmiddelen' echter niet noodzakelijk te leiden tot een weigering van verblijf.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In die zin schendt de thans bestreden beslissing ook 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft in casu nagelaten een behoeftenanalyse uit te voeren.

11.1.6. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter, tweede lid, artikel 42 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

3.1.2. De verwerende partij zet in haar nota uitvoerig de redenen uiteen waarom zij meent dat het middel niet kan aangenomen worden.

3.1.3. Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd, voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing zich steunt, luidt als volgt:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de volgende documenten overmaakte voor het nemen van de bestreden beslissing om het duurzame karakter van diens relatie aan te tonen:

- verklaring wettelijke samenwoning van 26 maart 2013,
- huurovereenkomst van 16 maart 2012 voor een duplexstudio, hierin staat slechts één huurder vermeld,
- foto's van hem en zijn partner,
- verklaringen van K. D. en M. I. zonder dat deze een precieze datum noemen sedert wanneer verzoeker een relatie heeft en e-mails in vermoedelijk de Russische taal,
- bewijzen van verworven inkomsten (loonbrieven) van de partner van de verzoeker, allen uitgaand van een interimkantoor,
- bewijs ziekteverzekering,
- identiteitsbewijs van de partner.

Nazicht van deze documenten leert dat de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht stelt:

“Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- twee verklaringen op eer door een derde mbt de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie van tenminste twee jaar voorafgaande aan de aanvraag.*
- foto's: deze foto's zijn enerzijds ongedateerd, anderzijds is de datum onleesbaar. Aangezien er niet met zekerheid kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.*
- mailverkeer (oktober 2011, maart 2012, oktober 2013): aangezien deze mails zijn geschreven in het Russisch, kan onze dienst niet beoordelen waarover deze mails handelen. Bovendien zijn deze berichten te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, ze tonen niet aan dat betrokkenen elkaar ten minste 2 jaar voor de aanvraag kennen.” en concludeert dat: “Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15. 12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.”*

In het middel stelt verzoeker weliswaar dat hij wel heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner. Hij toont zijn loutere bewering evenwel niet aan en laat na in concreto de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien betwist verzoeker op generlei wijze het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat verzoeker zelf verklaarde tegenover de Belgische asiendiensten dat hij in mei 2011, zijnde vallende in de periode van twee jaren voorafgaand aan de aanvraag, nog vrijgezel was.

Voorts komt het in casu de verwerende partij niet toe bijkomende documenten aan te vragen nu het verzoeker behoort zijn aanvraag te ondersteunen met de nodige stukken en bewijzen. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, werd in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de chatberichten niet als een afdoend bewijs kunnen worden aanzien.

Voor het overige bekritiseert verzoeker het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat onvoldoende blijkt dat de Belgische onderdaan beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de enige bewijzen van inkomsten van de partner van de verzoeker loonbrieven zijn uitgaande van een interimkantoor. De verwerende partij merkt in casu terecht

op dat interimarbeid niet in casu als stabiel en regelmatig kan worden beschouwd. Het gegeven dat de partner van de verzoeker thans over een "vast contract" zou beschikken, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu dergelijk stuk niet aan de verwerende partij werd kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin was de verwerende partij bij gebreke aan regelmatige bestaansmiddelen er toe gehouden een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet te verrichten. Hoe dan ook is zij hiertoe niet gehouden nu verzoeker, zoals hierboven werd uiteengezet niet aantoonbaar voldoet aan 40bis van de vreemdelingenwet. Hij toont niet aan dat de relatie met zijn partner meer dan twee jaren is van start gegaan voorafgaand aan de aanvraag. Dit op zich volstaat om de beslissing te schragen.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt, hetzij de beslissing niet met de nodige voorzichtigheid zou zijn genomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin toont hij de schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Het tweede middel luidt:

"Tweede middel

Schending van de materiële motiveringsverplichting

Schending artikel 8 EVRM

11.2.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij, geweigerd omdat de te vervoegen partner niet in het bezit zou zijn van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' en dat zij niet kunnen aantonen dat zij een duurzame en stabiele relatie hebben.

11.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.2.3. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

11.2.4. *Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familielevens van verzoekende partij.*

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar partner een gezins- en familielevens te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familielevens aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar partner ook elders hun familielevens kunnen 'uitoefenen'.

10

Noch minder werd onderzocht of de belangen van de Belgische Staat opwegen tegen de belangen van de verzoekende partij zelf.

De belangen van de staat in deze is voorkomen dat verzoekende partij ten laste valt van de Belgische Staat.

De Belgische staat heeft inderdaad legitiem belang om verzoekende partij bij binnenkomst aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen te onderwerpen.

Zoals echter hierboven (cf. 11.1.) uiteengezet, heeft te vervoegen partner van verzoekende partij interim-arbeid verricht bovendien wijzen de neergelegde foto's en mailverkeer - die verwerende partij weigert te vertalen - op een lange relatie.

Verzoekende partij meent dan ook dat in casu het vermeend belang van de Belgische Staat onmogelijk kan opwegen tegen het recht van verzoekende partij op een familielevens.

11.2.5. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM.;"

3.2.2. De verwerende partij zet in haar nota uitvoerig de redenen uiteen waarom zij meent dat het middel niet kan aangenomen worden.

3.2.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker geeft als enige uitleg dat de verwerende partij een afweging had moeten maken betreffende diens gezinsleven en dit had dienen af te wegen tegenover de belangen van de Staat. Voorts beperkt verzoeker zijn uiteenzetting tot de stelling dat hij een "lange" relatie heeft en dat het belang van de Staat erin gelegen is verzoeker bij binnenkomst aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen te onderwerpen.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing heeft deze afweging gemaakt door te kennen te geven dat niet is aangetoond dat de relatie met de partner voldoende duurzaam is nu niet bewezen is, wel integendeel dat de relatie al twee jaren bestond voor de aanvraag. Dienaangaande toont verzoeker niet aan dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing diens relatie van die aard was dat zij kon rekenen op de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM.

Indien evenwel toch moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven, merkt de Raad het volgende op:

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Verzoeker betwist niet dat hij illegaal in het Rijk verblijft. Het is de taak van het openbaar bestuur om ook in het kader van artikel 8 van het EVRM na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM werd voldaan. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon dan ook toepassing maken van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een relatie en een wettelijke samenwoning geven niet van rechtswege recht op verblijf.

De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België, ditmaal vergezeld van de nodige bewijsstukken. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. In zijn aanvraag en verzoekschrift voert hij een aantal blote beweringen aan, zonder deze in concreto aan te tonen of zelfs een begin van bewijs te leveren. Voorts toont verzoeker niet aan dat zijn omstandigheden gelijkaardig zijn als deze in de gevallen behandeld in de arresten waarnaar hij verwijst.

Met betrekking tot zijn privéleven voert de verzoeker geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Tegen de beslissing tot afgifte van het bevel worden geen andere grieven aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN